

BILETE DE SINUCIGAŞ

T.O. Bobe s-a născut în 1969 la Constanța, a absolvit Facultatea de Litere a Universității din București și a fost magaziner în portul Constanța, secretar literar la Teatrul Mic din București, redactor și scenarist de televiziune, copywriter, iar în prezent este scriitor liber-profesionist. Volume individuale: *Bucla* (Univers, 1999; Humanitas, 2015), *Darul lui Moș Crăciun* (Humanitas, 2003, 2011, 2017), *Cum mi-am petrecut vacanța de vară* (Polirom, 2004, 2007; Humanitas, 2011), *Centrifuga* (Polirom, 2005), *Contorsionista* (Humanitas, 2011), *Cartea neisprăvirii* (Humanitas, 2019). A participat la mai multe volume colective și este prezent în antologiile *Experimentul literar românesc postbelic* (Paralela 45, 1998), *Best Of: Proza scurtă a anilor 2000* (Polirom, 2013), *111 cele mai frumoase poezii de dragoste din literatura română* (Nemira, 2016). Volumul *Bucla* a fost tradus în limbile germană și engleză, iar fragmente din *Cum mi-am petrecut vacanța de vară* și *Contorsionista* au apărut în reviste sau antologii în engleză, germană, franceză, polonă și croată.

Mihail Coșulețu este artist vizual și director de creație la Editura Humanitas. A studiat pictură cu Alexandru Chira la Universitatea Națională de Arte din București, pe care a absolvit-o în 2005. În 2007 și-a încheiat cursurile de masterat la aceeași universitate. A participat la numeroase expoziții individuale sau de grup. La Humanitas a ilustrat volumele: Ioana Pârvulescu (ed.), *Intelectuali la cratiță* (2012); Homer, *Iliada* (2013); *Cele mai frumoase povestiri din Biblie* (2013); Neagu Djuvara, *Civilizații și tipare istorice* (2014); *Pisicoteca practică a lui Moș Pârșu răsădită în sol autohton de Florin Bican* (2014); Platon, *Dialoguri socratice* (2015); Vladimir Tismăneanu, Ciprian Măceșaru, *Trei sute de ceaușești liliputani* (2016); Aristofan, *Trei comedii* (2017); Antoine de Saint-Exupéry, *Micul prinț* (2017), Ioana Pârvulescu, *Prevestirea* (2020). Trăiește și lucrează la București.

T. O. BOBE

BILETE DE SINUCIGAȘ

102 MICRO-MICRO
FICȚIUNI EXTREME

ILUSTRATE DE
MIHAIL COȘULEȚU

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Cuvânt înainte

Așa cum știe oricine e interesat cât de cât de literatură, în ultimii zece ani, proza scurtă a cunoscut în România un adevărat reviriment. Se fac ateliere de scriere creativă dedicate exclusiv prozei scurte, apar reviste și site-uri care publică exclusiv povestiri, apar din ce în ce mai multe volume de povestiri, se întocmesc antologii sau volume colective de povestiri și a apărut chiar și un premiu dedicat prozei scurte. Este evident o perioadă de eflorescență a speciei, însă la o privire mai atentă s-ar putea observa că, pe cât e de bogată producția, pe atât e de puțin variată formal.

Autobiografice sau fictive, majoritar realiste, dar și absurde sau fantastice, comice, de atmosferă, minimaliste ori melancolice, povestirile acestei perioade par totuși monocorde dacă ne gândim la forma pe care o îmbracă. Ai zice că nu suntem în țara unde în urmă cu aproape 150 de ani I.L. Caragiale inventa atâtea feluri de scris. Iar ceea ce s-ar putea numi proză foarte scurtă lipsește aproape cu desăvârșire.

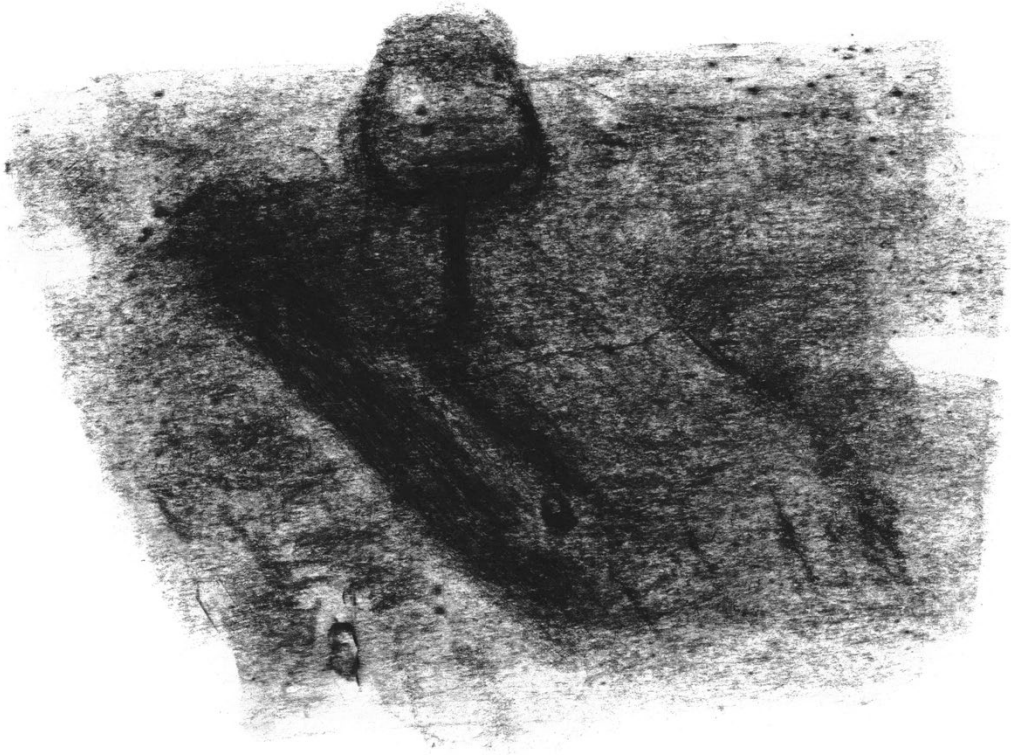
Chiar dacă în *Cartea neisprăvirii* m-am jucat cu câteva feluri de a scrie așa ceva, mărturisesc că nici pe mine nu m-a interesat prea mult chestiunea, poate pentru că niciodată nu m-a interesat în mod deosebit proza scurtă și foarte scurtă, ci literatura în întregul ei. Abia în urmă cu câteva luni am dat pe internet peste un articol despre ceea ce s-ar putea numi „micro“, „flash“ sau „sudden“ fiction și am realizat că, deși de ani de zile revista *Literomania* are o rubrică numită „Flash Fiction Stories“, ceea ce publică acolo poartă în prea mică măsură sau deloc mărcile intensității cerute de specia respectivă. Iar dimensiunea, o știe oricine, nu e singurul lucru care contează.

Așadar, stahanovist, oulipian și extremist, mi-am propus să salvez situația a ceea ce s-ar putea numi flash fiction din România. Stahanovist, pentru că mi-am impus să termin 100 de micro-povestiri în mai puțin de două luni. Oulipian și extremist, pentru că mi-am impus ca ele să aibă forma unor posibile bilete lăsate în urma lor de sinucigași și să fie scrise fiecare dintr-o singură frază sau propoziție. Să o salvez, pentru că sper ca volumașul acesta să fie doar o provocare, iar, după apariția lui, alți scriitori să încerce să scrie alte flash-stories și, de ce nu, să lanseze eventual volume cu teme ca „bilete de îndrăgostit“, „bilete scrise în ședințe“, „bilete lipite pe frigider“ ș.a.m.d.

Oricât de extremist aș fi, până la urmă 100 mi s-a părut un număr excesiv de rotund, 101 mi s-a părut excesiv de simetric, iar ce ar fi fost mai puțin mi s-a părut a fi de o lenie excesivă, așa că m-am oprit la 102 micro-micro ficțiuni. Patetice, ironice, autoironice, agramate, banale sau melodramatice, aceste bilete de sinucigaș încearcă să reconstituie o umanitate cât mai variată și să o facă, mai mult ca oricând, prin implicare cititorilor.

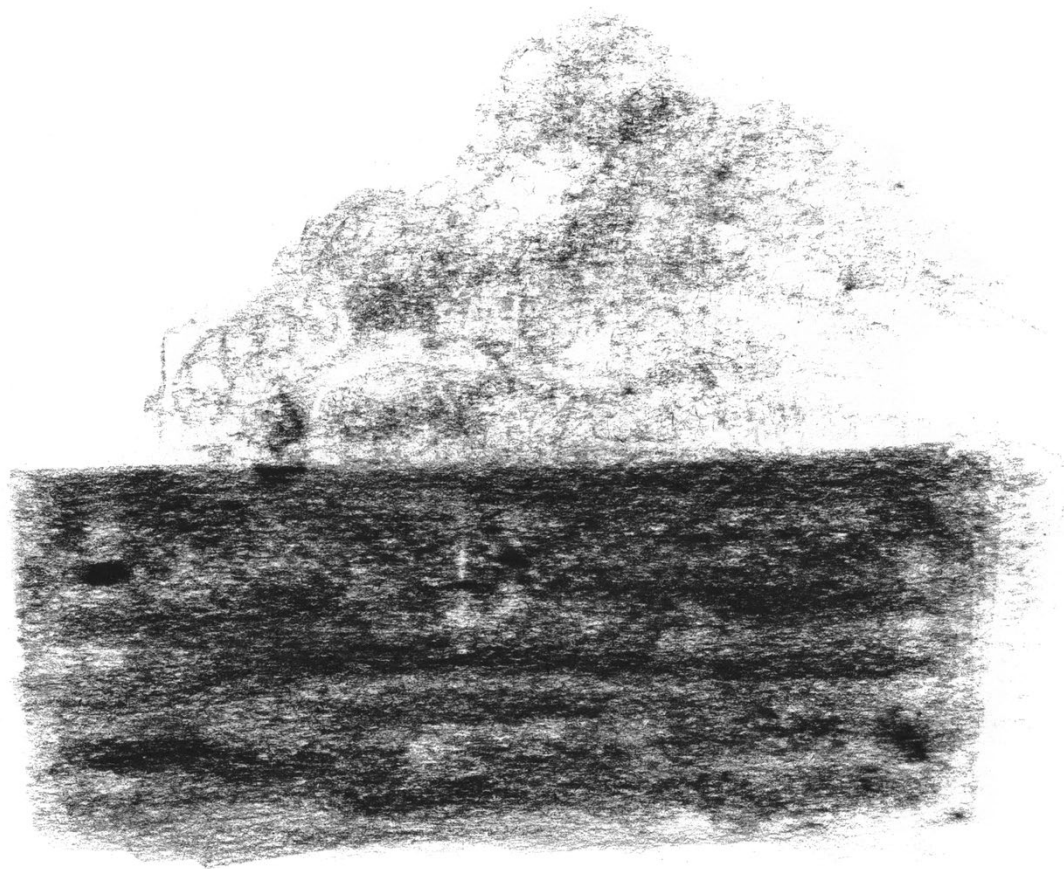
Pentru o scurtă vreme am fost tentat să le dau și titluri care să descrie personajele și să vă ajute mai mult să vi le imaginați, însă, într-un final, am ales varianta pe care o vedeți, astfel încât să fiți provocați să proiectați și cine ar putea fi sinucigașul, și motivele sau contextul actului său definitiv și doar să îi auziți „vocea“. Luată în sine, fiecare dintre aceste micro-micro ficțiuni nu par cine știe ce, însă am credea că împreună formează un murmur atonal distinct, o posibilă urmă în lume a celor care s-ar vrea auziți pentru ultima oară.

I

Ar fi mers un coniac înainte.

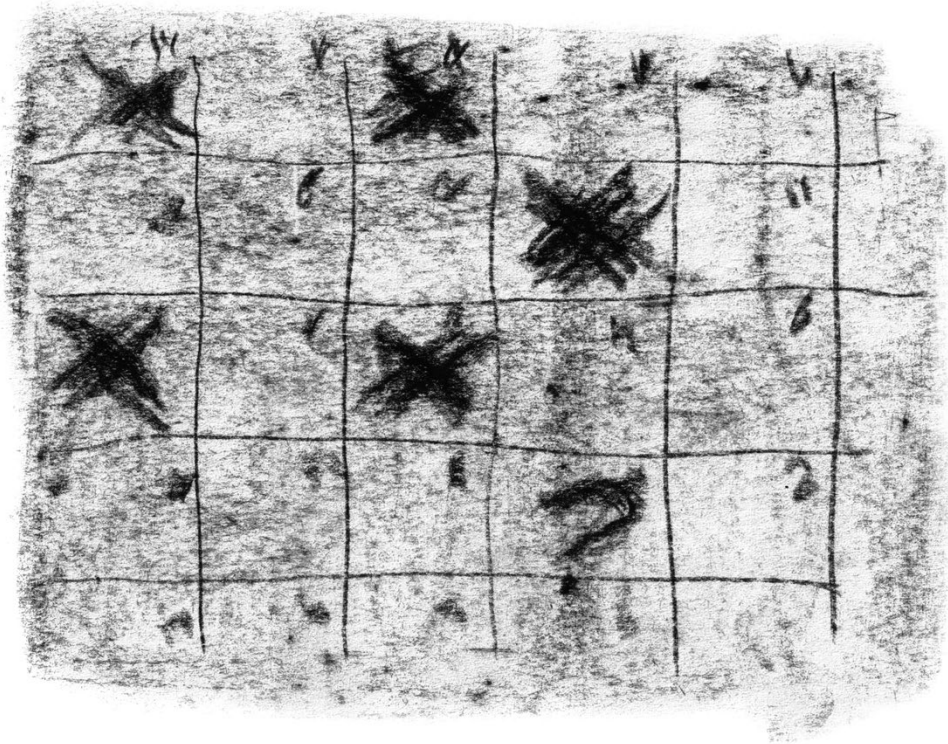
2

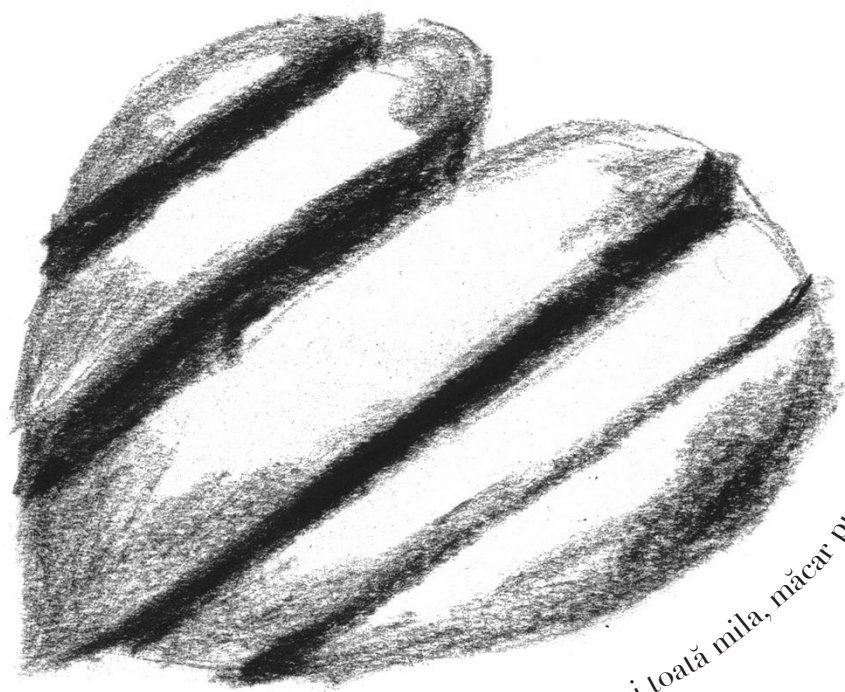
E atât de frumos afară!

3

De data asta sper să reușesc.

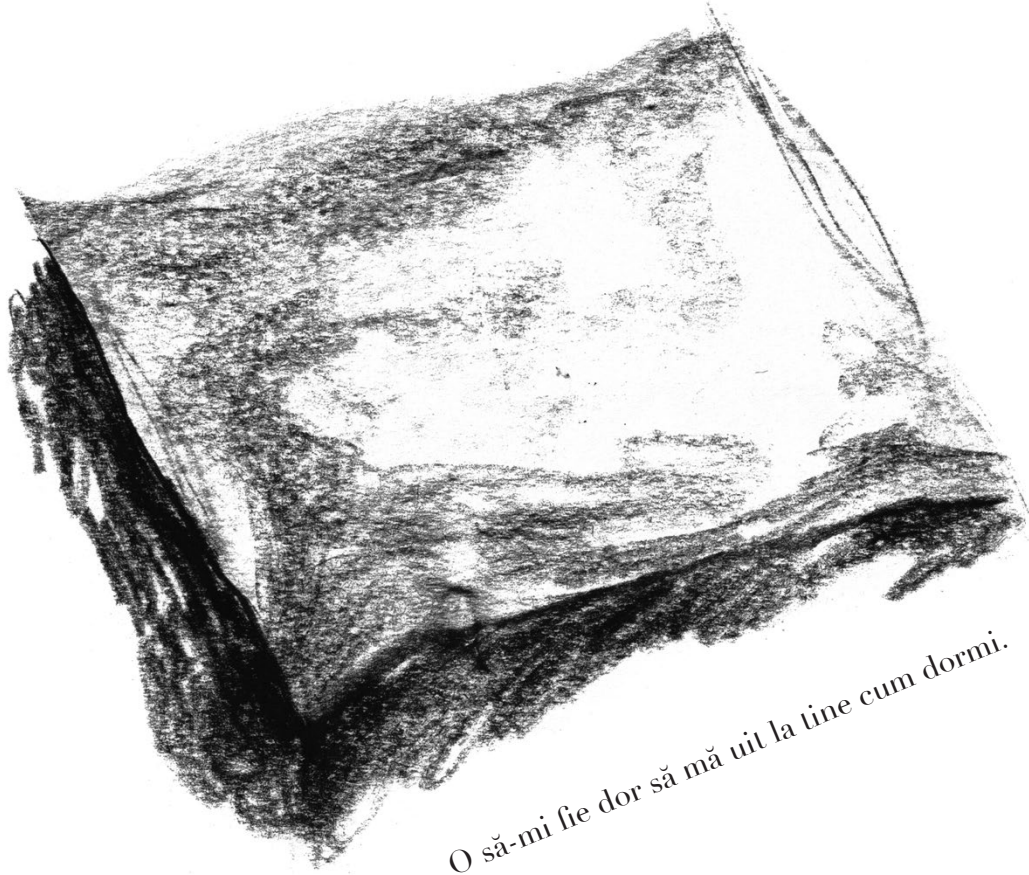

4

Și toată dragostea mea, și toată mila, măcar puțin

5

O să-mi fie dor să mă uit la tine cum dormi.

6

Dacă îmi dați de pomană să puneți la cozonac numa cacao sau numa nuca.

